

VELICIU, MIHAI

n. 9 iunie 1846, Șepreș, jud. Arad

d. 26 aprilie 1921, Arad

S-a născut în Șepreș, din părinții Gheorghe și Maria Veliciu, familie de țărani. A urmat școala primară în localitatea natală, după care este trimis la Liceul român din Beiuș. S-a înscris la Academia de Drept din Oradea (1873). Absolvind-o în 1876, se înscrie în Baroul din Arad, ca stagiar, făcându-și practica în cancelaria cunoscutului avocat Mircea V. Stănescu. În anul 1879 dobândește diploma de avocat, susținându-și examenul la Budapesta.

După obținerea dreptului de liberă practică și deschide birou de avocat la Chișineu (1879). Devine un foarte căutat avocat, sporindu-și în acest fel prestigiul în rândul românilor. Se implică în activitățile naționale cu caracter social, economic și cultural. Se căsătorește (1880) cu fiica avocatului Alexa Popovici din Cumlăuș, devenind cumnat cu Iosif Vulcan. Participă la conferința comitetului Partidului Național, fiind ales în 1892 în comisia compusă din 25 de membri ce avea ca sarcină elaborarea Memorandului. Nu face parte din delegația ce a dus la Viena memoriul pentru a-l înainta împăratului, fiind bolnav. Este acționat în judecată și condamnat la doi ani de închisoare.

La sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul celui următor, liderii românilor din Transilvania au decis că este oportun să participe la viața politică, candidând la alegerile parlamentare. Ei considerau că electoratul român este conștient și matur pentru a participa la o asemenea competiție. Mihai Veliciu devine președintele clubului politic comitatens român (1895-1910) și reușește să mobilizeze toate forțele din comitatul Arad, desfășurând o activitate pe toate palierele societății: cultură, economie, politică. S-a asumat responsabilități și la nivelul conducerii Partidului Național Român. Exemplar ni se pare gestul său cu ocazia alegerilor din 1906, când, nominalizat de conducerea partidului să candideze în circumscripția Chișineu, cu șanse foarte mari, îi cedează locul lui Ioan Russu Șarianu, acordându-i tot sprijinul să fie ales. Astfel ziaristul arădean ajunge deputat în Parlamentul de la Budapesta.

În anul 1910, și pe fondul unor probleme de sănătate, a considerat că a venit vremea să lase locul pe câmpul luptei politice altora, mai tineri: Vasile Goldiș, Iustin Marșeu, Ioan Suciuașă, el preocupându-se mai mult de afacerile Băncii „Victoria” a doua instituție de credit românească ca mărime după Banca „Albina”. A continuat să fie factorul de echilibru, totuși, în disputele interne din partid.

Evenimentele din toamna anului 1918 l-au readus în vârtejul lor. A fost ales președinte al Consiliului Național Român pentru comitatele Arad, Cenad și Bichș, avându-l ca vicepreședinte pe Iustin Marșeu.

Deși era un lider respectat, totuși, nu participă la Marea Adunare Națională, considerând, datorită vârstei și mai ales stării de sănătate, că e vremea altei generații. S-a văzut visul cu ochii, Unirea tuturor românilor într-o singură patrie. Mai mult, fiul său a fost numit primul prefect român al municipiului Arad, după Unire.

Fiul său, Romul Veliciu îi calcă pe urme atât prin îmbrățișarea meseriei de avocat, cât mai ales prin implicarea sa în mișcarea națională. De altfel, acesta va fi ales în Marele Sfat Național al Transilvaniei. (vezi fișa biografică urm.)

Moare la vârsta de 75 de ani, în urma unei lungi suferințe, dar mai ales răpus de durerea stingerii premature a fiului său, Romul (1920).

În anul 1936, prin contribuția avocatului Ioan Suci (notar la acea vreme), în piața centrală a localității Chișineu-Criș se ridică un monument.